

WIEŚCI AKADEMICKIE

CZASOPISMO
UNIwersytetu
PRZYRODNICZEGO
W POZNANIU

NUMER SPECJALNY XXIX 2022
ISSN 1429-3064

P R O

MEMORIA

Pro memoria

Początek listopada to szczególny czas w roku, kiedy łączy nas potrzeba wspomnień oraz pielęgnowania pamięci o tych, których już z nami nie ma. Z jednej strony jest to wyraz szacunku wobec nich, z drugiej czynnik budujący naszą tożsamość. Pamięć umacnia też wspólnotę akademicką. Wspominając pracowników, którzy niedawno odeszli, oraz ich dokonania, możemy być dumni, że jesteśmy częścią społeczności, do której i oni należeli. Czerpiąc inspirację z ich pracy, budujmy wiarę we własne siły – wszak pamięć tworzy nas samych.

ODESZLI OD NAS

2021

† 17.11

prof. dr hab. Jacek Michalski

emerytowany profesor Katedry
Entomologii Leśnej

† 26.11

dr inż. Marek Szczęsny

nauczyciel akademicki Katedry Ekonomiki
i Organizacji Drzewnictwa

† 29.11

Stanisława Wolska

emerytowany pracownik
Działu Studiów

† 19.12

doc. dr Witold Woyke

wieloletni dyrektor Instytutu
Mechanizacji Rolnictwa

ODESZLI OD NAS

2022

† 21.01

prof. dr hab. Juliusz Perkowski

emerytowany profesor Katedry Chemii

† 17.02

Krystyna Wincza

emerytowany pracownik
Działu Księgowości

† 30.05

prof. dr hab. Erwin Wąsowicz

emerytowany profesor Wydziału
Nauk o Żywności i Żywieniu, rektor
Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu
w latach 2002–2008

† 3.02

Zofia Tuliszkiewicz

emerytowany pracownik Biblioteki

† 8.04

prof. nadzw. dr hab. Zofia Pędziwilk

emerytowany profesor
Katedry Mikrobiologii Rolnej

† 8.04

mgr inż. Anna Karłowska

specjalista w Katedrze Mikrobiologii Rolnej

† 25.05

prof. dr hab. Zenon Krzywański

emerytowany profesor Katedry Fizjologii
Roślin, dziekan Wydziału Ogrodniczego
w latach 1981–1987

† 27.05

doc. dr Kazimierz Glanc

emerytowany docent Wydziału Leśnego
i Technologii Drewna, prodziekan Wydziału
Leśnego w latach 1972–1975

† 4.06

dr inż. Bogdan Kaspercak

emerytowany pracownik naukowo-
dydaktyczny Katedry Chemicznej
Technologii Drewna

† 11.06

prof. dr hab. Dieter F. Giefing

emerytowany profesor Katedry Użytkowania
Lasu, prodziekan Wydziału Leśnego
w latach 1990–1993

† 13.06

Genowefa Jakubowska

emerytowany pracownik Domu
Studenckiego „Jurand”

† 16.06

prof. nadzw.
dr hab. Andrzej Stroiński

emerytowany profesor
Katedry Fizjologii Roślin

† 16.06

dr Irena Szneider

emerytowany nauczyciel akademicki
Katedry Chemii

† 5.07

prof. nadzw.
dr hab. Kazimierz Bogaczyński

emerytowany pracownik Katedry
Technologii Żywności Pochodzenia
Roślinnego

† 5.07

dr hab. Lidia Antkowiak

emerytowany adiunkt Katedry
Urządzenia Lasu

† 28.07

prof. nadzw. dr hab. Witold Janitz

emerytowany profesor Katedry Technologii
Gastronomicznej i Żywności Funkcjonalnej

† 8.08

mgr Teresa Łukaszek

emerytowany lektor j. rosyjskiego
 Studium Języków Obcych

† 13.08

mgr inż. Grażyna Chodynicka-
Kordus

pracownik naukowo-techniczny Katedry
Biochemii i Biotechnologii

† 7.09

prof. dr hab. Janina Łęcka

emerytowany profesor Wydziału Leśnego
i Technologii Drewna, prodziekan
ds. Studiów Wydziału Technologii Drewna
w latach 1996–2002

WSPOMNIENIA

*Dziękujemy osobom,
które w odpowiedzi na nasz apel
podzieliły się wspomnieniami
o swoich przyjaciółach,
kolegach i znajomych.
Niechaj ci, którzy odeszli,
trwają we wdzięcznej pamięci
naszej wspólnoty akademickiej.*

Jacek Michalski	8
Marek Szczęsny	9
Juliusz Perkowski	10
Erwin Wąsowicz	11
Zofia Pędziwilk	14
Zenon Krzywański	15
Dieter Franciszek Giefing	16
Andrzej Stroiński	17
Irena Schneider	18
Kazimierz Bogaczyński	19
Lidia Antkowiak	20
Witold Janitz	21
Grażyna Chodynicka-Kordus	22
Janina Łęcka	23

Jacek Michalski

Profesor Jacek Michalski – jak sam o sobie najchętniej mówił: leśnik entomolog. Urodził się w Przemyślu, dzieciństwo spędził w Sieniawie i Krakowie. Podjął naukę na studiach wyższych w Państwowej Szkole Górniczo-Hutniczej, lecz po roku przeniósł się do Poznania, gdzie zaczęła się jego przygoda z leśnictwem i gdzie w 1951 r. ukończył studia leśne. Należał do grona pierwszych powojennych absolwentów Wydziału Leśnego Uniwersytetu Poznańskiego. Przez cały okres aktywności zawodowej i naukowej związany był z jedną, tą samą jednostką naukową, w której nastąpiło z czasem wiele zmian instytucjonalnych. Początkowo był to Zakład Entomologii Leśnej Katedry Ochrony Lasu, później – w latach 70. – Instytut Ochrony Lasu. Ostatecznie Instytut rozdzielił się na katedry, a jedną z nich była Katedra Entomologii Leśnej, w której Profesor pracował do emerytury i którą kierował w latach 1991–1994.

Pasją naukową Profesora stały się korniki – grupa chrząszczy, dzisiaj klasyfikowana jako podrodzina ryjkowcowatych o swoistych cechach morfologicznych i ekologicznych, przystosowanych do życia pod korą oraz w drewnie drzew i krzewów.

W 1949 r. Jacek Michalski rozpoczął pracę jako asystent wolontariusz w Katedrze Ochrony Lasu, kierowanej od listopada 1945 r. przez profesora Aleksandra Kozikowskiego. Tematem, któremu poświęcił uwagę, były korniki Ziemi Kłódzkiej, stanowiące przedmiot pracy magisterskiej i pierwszej publikacji Profesora (Polskie Pismo Entomologiczne, 21, 161–170, 1957).

Dalsze prace badawcze Profesora koncentrowały się na zagadnieniach występowania i ekologii jednego z mniejszych ogłodków rozwijających się na wiązcie, a mianowicie ogłodka mieczonośnego, zwanego też dziurymnikiem (*Scolytus ensifer*). O gatunku tym w latach 60. ubiegłego wieku sądzono, że w Polsce nie występuje. Dopiero studia Jacka Michalskiego oparte na badaniach terenowych w całej Polsce zachodniej oraz na hodowlach w eklektorach pozwoliły na poznanie specyficznych cech ekologii tego gatunku – występowanie na gałązkach wiązu o średnicy poniżej 5 cm, co zwykle ma miejsce wysoko w koronach drzew stojących. Rozprawa doktorska pt. „Biologia gatunku *Scolytus (Scolytochelus) ensifer* Eichh. została złożona i obroniona w 1962 r.

Na bazie studiów nad biologią korników Profesor zainteresował się skomplikowanymi zależnościami pomiędzy kornikami a ich antagonistami – pasożytniczymi błonkówkami oraz drapieżnymi roztocznymi i nicieniami. Nawiązał i rozwinął wówczas szerokie kontakty zagraniczne z entomologami z Czech, Austrii, Rosji, a później także z USA. Zagadnienia pasożytnictwa i drapieżnictwa innych owadów na kornikach zawsze stanowiły dla Profesora obszar szczególnych i wnikliwych obserwacji.

Rozprawę habilitacyjną poświęcił rewizji taksonomicznej ogłodków z obszaru Palearktyki (to kraina zoogeograficzna obejmująca całą Europę wraz z północną Afryką zwrotnikową, Azję Mniejszą i sięgająca przez północną Azję – bez Himalajów, ale z Chinami – do Japonii). Dziś można ocenić tę rozprawę jako fundamentalną; ukazała się ona nakładem Państwowego Wydawnictwa Naukowego (PWN) w 1973 r. Kilkuletnie studia morfologiczne nad gatunkami ogłodków (ponad 50 gatunków w Palearktyce) Profesor realizował, odbywając kwerendy w wielu ośrodkach muzealnych w Europie (Praga, Wiedeń), przebywając jednak gros czasu w Petersburgu (wówczas Leningradzie) i uczestnicząc w ekspedycjach naukowych na Syberię i w góry Pamiru. Okres ten musiał być niezwykle istotny dla Profesora – tak prywatnie, jak i naukowo – gdyż bardzo często wracał we wspomnieniach do pobytu w Leningradzie i poznanych tam entomologów oraz do ekspedycji na Syberię.

Lata 80. i 90. ubiegłego wieku to różnorakie studia faunistyczne nad kornikami, m.in. Gór Świętokrzyskich i Roztocza, rozprawy taksonomiczne poświęcone gatunkom zakorków (*Hylastes* sp.), interesujące prace nad organami strydulacyjnymi (dźwiękowymi) korników, a także realizacja projektów naukowych dotyczących gospodarczego znaczenia korników. Tytuł profesora nadzwyczajnego nauk leśnych Jacek Michalski uzyskał w 1987 r., a tytuł profesora zwyczajnego w 1994 r. W 1991 r. Profesor objął stanowisko kierownika Katedry Entomologii Leśnej i funkcję tę pełnił przez jedną kadencję.

W 1995 r. w wieku 70 lat przeszedł na emeryturę. W tym okresie nie zaniechał aktywności publikacyjnej, opracowując m.in. rozdziały o owadach jako szkodnikach drzew w monografiach krajowych gatunków drzew leśnych, wydawanych przez Instytut Dendrologii PAN w Kórniku. Ważnym obszarem aktywności Profesora była działalność w gremiach doradczych i opiniotwórczych, m.in. w radach naukowych Karkonoskiego Parku Narodowego oraz Parku Narodowego Gór Stołowych. Był gorącym zwolennikiem aktywnych metod ochrony lasu i ścisłego kontrolowania stanu sanitarnego lasu jako jedyne narzędzie ochrony drzewostanów przed kornikami, zwłaszcza przed kornikiem drukarzem. Ta zasadnicza postawa i progospodarcze poglądy, a także dobrze znana pasja łowiecka Profesora zaskarbiły Mu wśród leśników wyjątkową pozycję. Dzięki licznemu gronu dyplomantów i wychowanków, o których wypowiadał się zawsze z wielką empatią i dumą jako o największym swoim sukcesie dydaktycznym, Profesor Michalski pozostanie w naszej pamięci na zawsze.

PROF. UPP DR HAB. ANDRZEJ MAZUR,
DLA PROFESORA ZAWSZE ANDRZEJEK

Marek Szczęsny

Dr inż. Marek Szczęsny urodził się 6 lipca 1947 r. w Obrzycku. Był absolwentem Liceum Ogólnokształcącego w Obornikach Wlkp. W 1972 r. ukończył studia magisterskie na Wydziale Technologii Drewna Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu, po czym podjął pracę w charakterze nauczyciela akademickiego w Katedrze Ekonomiki i Organizacji Drzewnictwa na macierzystym wydziale. W 1978 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych. W tej samej jednostce organizacyjnej realizował działalność zawodową w latach 1972–1990, prowadząc zajęcia dydaktyczne z: ekonomiki drzewnictwa oraz organizacji i zarządzania, a także z kilku przedmiotów specjalistycznych oraz fakultatywnych. Był bardzo lubiany i ceniony przez młodzież akademicką. Aktywnie uczestniczył w międzynarodowej współpracy naukowej, w tym w licznych konferencjach i sympozjach, w których twórczą aktywność wykazywał również po zakończeniu pracy w Katedrze. Za działalność dydaktyczną został odznaczony nagrodą Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Złotym Krzyżem Zasługi za całokształt osiągnięć zawodowych.

W 1990 r. wygrał konkurs na stanowisko prezesa holdingu Metalplast Oborniki Wlkp. Sp. z o.o. Z powodzeniem pełnił tę funkcję do roku 2002. Spośród rozmaitych osiągnięć zawodowych bardzo cenił sobie wyróżnienie uzyskane w 1993 r. w procedurze rankingowej tygodnika „Wprost”, kwalifikujące jego dokonania do ścisłej czołówki najsprawniejszych menedżerów funkcjonujących w uwarunkowaniach gospodarczych naszego kraju. Pełnił funkcję prezesa, a później doradcy zarządu Metalplast Consulting Sp. z o.o. W latach 2002–2012 – z rekomendacji wojewody wielkopolskiego – jako dyrektor lub zarządca komisaryczny zrestrukturyzował kilka przedsiębiorstw państwowych, w tym: PKS Koło, PKS Ostrów Wlkp., PHSR Agroma Kalisz. Równolegle we wrześniu 2005 r. wygrał konkurs na prezesa firmy Stolbud Włoszczowa S.A. Piastował tę funkcję do zakończenia procedury prywatyzacyjnej w 2007 r. W tym okresie

współpracował z Instytutem Techniki Budowlanej w Warszawie, pełniąc w latach 2003–2007 funkcję członka rady naukowej tej jednostki organizacyjnej.

Dr inż. Marek Szczęsny bezinteresownie i z oddaniem angażował się w działalność społeczną. Był prezesem Stowarzyszenia Piłki Ręcznej Metalplast Oborniki, pomysłodawcą i współzałożycielem kilku stowarzyszeń oraz organizacji gospodarczych. Od roku 1999 nieprzerwanie pełnił funkcję prezydenta Rady Wielkopolskiej Izby Budownictwa. W dniu 29 września 2021 został ponownie wybrany na to stanowisko, rozpoczynając tym samym dwunastą kadencję urzędowania. W latach 1997–2002 był członkiem Rady Polskiej Izby Konstrukcji Stalowych w Warszawie i współzałożycielem sekcji aluminiowej. W latach 2000–2002 był członkiem Zarządu Europejskiego Związku Producentów Płyt Warstwowych Panama International w Brukseli. Od 2000 r. był współzałożycielem i prezesem Zarządu Polskiego Związku Producentów Płyt Warstwowych PAMA, a od 2001 należał do Rady Krajowej Izby Gospodarczej w Warszawie. W latach 2009–2012 pełnił funkcję sekretarza generalnego Polskiego Związku Producentów i Przetwórców Materiałów Izolacyjnych Poliuretanowych PUR i PIR „SIPUR”.

W ostatnich latach zaangażował się na rzecz funkcjonowania stowarzyszenia „Rotary club” w Szamotułach. Prowadził indywidualną działalność gospodarczą w branży hotelarsko-gastronomicznej. Był właścicielem kompleksu wypoczynkowego „Biovilla” w Stobnie k. Obrzycka.

Został pochowany 11 grudnia 2021 r. na cmentarzu parafialnym w Obrzycku. Pozostanie na zawsze w naszej pamięci jako świetny współpracownik, kolega i przyjaciel.

PROF. UPP DR HAB. WOJCIECH LIS,
PROF. DR HAB. INŻ. STANISŁAW PROSZYK

Juliusz Perkowski

Nasz Kolega śp. Juliusz Perkowski od 1967 r. związany był ze szkolnictwem wyższym. Zaczął pracę zawodową na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (1967–1984), a następnie – od 1984 r. aż do przejścia na emeryturę – był zatrudniony w Akademii Rolniczej im. Augusta Cieszkowskiego (obecnie Uniwersytecie Przyrodniczym w Poznaniu). Jego zainteresowania naukowe zmieniały się dynamicznie. Podczas pracy w Instytucie Chemii UAM zajmował się m.in. reakcją hydrosililowania oraz metodami syntezy związków krzemoorganicznych. Okres ten zaowocował współautorstwem jedenastu zgłoszeń patentowych oraz licznymi opracowaniami, zarówno naukowymi, jak i przeznaczonymi dla praktyki, głównie dla potrzeb przemysłu. W 1984 r. późniejszy profesor rozpoczął pracę w Katedrze Chemii Akademii Rolniczej w Poznaniu, początkowo na stanowisku specjalisty, a od 1986 r. – starszego asystenta. W nowej jednostce naukowej rozpoczął nowy nurt badań dotyczących patogenów zbóż i ich wtórnych metabolitów – mykotoksyn. Zagadnieniem tym zajmował się początkowo we współpracy z Instytutem Technologii Żywności Pochodzenia Roślinnego AR w Poznaniu oraz Katedrą Fitopatologii SGGW w Warszawie, a później Instytutem Genetyki Roślin w Poznaniu, Katedrą Fitopatologii AR w Lublinie, Instytutem Hodowli i Aklimatyzacji Roślin w Radzikowie oraz Katedrą Hodowli Roślin i Nasiennictwa UWM w Olsztynie. Za szczególnie pionierskie w tej dziedzinie można uznać prace nad inokulacją różnych genotypów pszenicy, a później żyta, prowadzone wspólnie z Stichting Voor Plantenveredeling SVP w Wageningen oraz Institut für Pflanzenzüchtung, Saatgutforschung und Populationsgenetik und Landessatzuchtanstalt – Universität Hohenheim. Praca z tego okresu opublikowana

wspólnie z C.H.A. Snijdersem uznawana jest do dziś za jedną z fundamentalnych w tej dziedzinie.

Podkreślenia wymaga również bogate doświadczenie dydaktyczne, przejawiające się aktywnością najpierw w prowadzeniu ćwiczeń i seminariów, a potem wykładów, oraz bardzo dużą liczbą egzaminowanych studentów.

W ostatnich latach badania Profesora ukierunkowane były na kompleksowe podejście do zagadnień interakcji roślina – patogen, co wiązało się z realizacją projektów finansowanych przez Narodowe Centrum Nauki. Osiągnięcia we wszystkich dziedzinach badawczych stawały się kolejno podstawą do uzyskania stopni i tytułów naukowych, od doktora do profesora tytularnego. Od 2001 r. był on kierownikiem Zakładu Chemii Ogólnej w Katedrze Chemii UPP, kształcą i otaczając opieką kolejne pokolenia kadry naukowej.

Oprócz bogatej i wartościowej działalności dydaktycznej oraz ogromnej aktywności publikacyjnej (w tym również dla szeroko pojętej praktyki) Profesor Juliusz Perkowski miał pozanaukowe pasje – lubił i potrafił smacznie i ciekawie gotować, znał się na malarstwie, kolekcjonował stare radioodbiorniki, chętnie uprawiał turystykę, jeździł na nartach i miał imponujący zbiór różnorodnych kaktusów.

W osobie Profesora Uniwersytet stracił zasłużonego członka naszej społeczności, cenionego naukowca, wspaniałego dydaktyka, wychowawcę wielu pokoleń studentów i kadr naukowych, człowieka skromnego i życzliwego.

PRACOWNICY KATEDRY CHEMII

Erwin Wąsowicz

Profesor Erwin Wąsowicz urodził się 23 lutego w Gross Buczkow (Niemcy). Dzieciństwo spędził w Lesznie i tam też uczęszczał do szkoły podstawowej. Po jej ukończeniu rozpoczął naukę w Technikum Chemicznym w Brzegu Dolnym. W 1963 r. podjął studia na naszym Uniwersytecie (wówczas Akademii Rolniczej), na Wydziale Technologii Rolno-Spożywczej. Bezpośrednio po studiach został tu zatrudniony na stanowisku asystenta. Tytuł doktora uzyskał w 1973 r. na podstawie rozprawy pt. „Charakterystyka lotnych związków zapachowych w pieczarce dwuzarodnikowej, borowiku szlachetnym i niektórych pleśniach”. W 1989 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego na podstawie rozprawy „Wpływ wybranych mikroorganizmów na zmiany lipidów ziarna pszenicy i kukurydzy”. Dziewięć lat później (1998) uzyskał tytuł profesora nauk rolniczych.

Profesor Erwin Wąsowicz odbył dwa długoterminowe staże realizowane za granicą. W latach 1975–1976 pracował przez 15 miesięcy jako postdoctoral fellow na Uniwersytecie Manitoba w Winnipeg (Kanada). W trakcie tego stażu współpracował z profesorem F.W. Hougensem i zajmował się charakterystyką izomerów ω7 jednonienasyconych kwasów tłuszczowych w olejach roślinnych. Kolejny długoterminowy staż odbył po habilitacji w latach 1990–1992 (29 miesięcy) na Wydziale Nauk o Żywności Uniwersytetu Illinois w miejscowości Urbana-Champaign. Pracował tam jako visiting professor w zespole profesora F.A. Kummerowa, zajmując się biochemią oksysteroli. Współpraca z tym ośrodkiem była kontynuowana w czasie corocznych letnich pobytów w USA przez około 3 miesiące w latach 1993, 1994, 1995 i 1996. Na zlecenie Departamentu Rolnictwa USA realizował w Polsce (1996–1998) projekt badawczy we współpracy z profesorem F.A. Kummerowem pt.: „The effect of processing parameters and the use of some additives upon the formation of oxidated cholesterol derivatives in meat products”.

Wyniki swoich badań publikował w czasopismach krajowych i międzynarodowych. Był orędownikiem wyjazdów zagranicznych i podkreślał znaczenie tego typu przedsięwzięć dla rozwoju pracownika naukowego. Zawsze wspierał i zachęcał podopiecznych do wyjazdów i zdobywania doświadczenia w zagranicznych ośrodkach naukowych.

Zainteresowania naukowe Profesora obejmowały dziedzinę chemii i analityki żywności. Główny nurt Jego pracy naukowej dotyczył jednak lipidów i związków lotnych. Na podstawie olejów roślinnych badał procesy oksydacji kwasów tłuszczowych i cholesterolu, jak również związki lotne jako markery zmian jakości żywności generowane przez mikroorganizmy. W swoich badaniach wykorzystywał chromatografię oraz spektrometrię mas. Tradycje te kontynuowane są w Pracowni Badania Związków Lotnych i Aktywnych Sensorycznie kierowanej przez prof. Henryka Jelenia, która jest jedną z najlepiej wyposażonych placówek tego typu w skali kraju.

Wyniki prac Profesora, publikowane w czasopismach międzynarodowych, były i nadal są wielokrotnie cytowane. W 2010 r. został on członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk, a w 2021 r. członkiem rzeczywistym. Pełnił ponadto wiele innych funkcji, był między innymi członkiem Komitetu Nauk o Żywności i Żywieniu PAN oraz członkiem Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów (2013–2016). W roku 2017 został uhonorowany tytułem doktora *honoris causa* Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, medalem 100-lecia Uniwersytetu Poznańskiego, laureatem nagród Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Wydziału Nauk Rolniczych i Leśnych PAN.

Oprócz imponującej kariery naukowej oraz administracyjnej był również docenianym dydaktykiem, wychowawcą oraz recenzentem. Wypromował 60 magistrantów oraz 5 doktorów nauk rolniczych. Regularnie recenzował oraz opiniował dorobki osób pretendujących do uzyskania tytułów naukowych. Prowadził zajęcia na kilku kierunkach, takich jak technologia żywności, dietetyka i biotechnologia.

Profesor Erwin Wąsowicz pozostał w pamięci współpracowników oraz studentów jako człowiek zawsze życzliwy, pogodny, doskonały wychowawca, dydaktyk, wspaniały kolega i przyjaciel.

PRACOWNICY PRACOWNI BADANIA ZWIĄZKÓW
LOTNYCH I AKTYWNYCH SENSORYCZNIE UPP

Przemówienie

wyłoszone podczas Senatu żałobnego

poświęconego pamięci prof. dr. hab. Erwina Wąsowicza, 1.04.2022 r.

*Odejsie najbliższej osoby to chwila,
na którą nikt nie jest przygotowany.*

W zadumie i ogromnym bólu tak trudno żegnać na zawsze kogoś, kto jeszcze mógł być z nami. W ciszy i spokoju, miłości najbliższych odszedł od nas nasz rektor, przyjaciel, kolega i nauczyciel. Był wspaniałym nauczycielem akademickim, oddanym współpracownikiem, dobrym kolegą, a dla wielu z nas był po prostu przyjacielem.

Odszedł od nas uczonego o wielkim formacie intelektualnym, niekwestionowanym autorytecie naukowym, współtworzący i wielce oddany naszej Alma Mater. Wykształcił i wychował wiele pokoleń młodzieży akademickiej, a Jego dorobek naukowy służyć będzie nieustannie następnym pokoleniom.

Do końca mieliśmy wspólne działania i starałem się o nich rozmawiać z profesorem. Są także przemiłe dla wielu z nas wspomnienia ze wspólnych krajowych czy zagranicznych wyjazdów. Przyjemne i radosne były te, które w okresie wiosennym organizowano, by zakończyć sezon narciarski we włoskich Dolomitach. To wtedy odbywały się z Profesorem rozmowy przy kieliszku dobrego chianti i tradycyjnym bistecca alla fiorentina czy broccoli al forno. Minęło...

*Czasem brak jednej osoby sprawia,
że cały świat zdaje się wyludniony.*

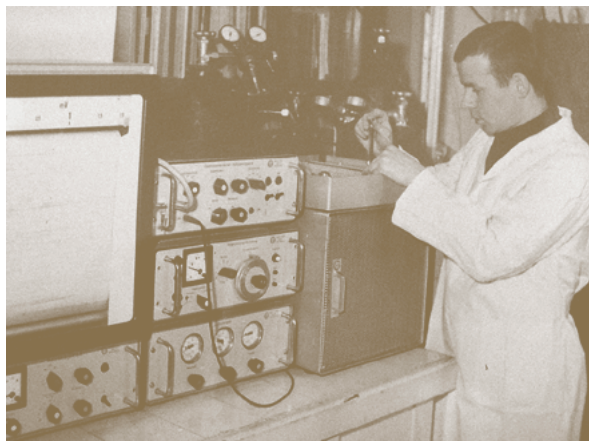
W wierszu *Pożegnanie Profesora* napisano „Śmierć: koniec życia... I czy nas po nim coś tam czekać może?” Znałem Cię od wielu lat: najpierw jako współpracownika w pierwszych latach mojego prodziekaństwa, potem, gdy pełniłeś funkcję prorektora na naszej Uczelni. Nasze drogi spotkały się na dobre, kiedy w roku

2002 poprosiłeś mnie, abym był jednym z prorektorów w formowanym wtedy przez Ciebie składzie rektorskim na nową kadencję. I tak pozostało przez sześć kolejnych lat. Współpraca z Tobą była prawdziwym zaszczytem. Być blisko z Tobą było przyjemnością. Zapomnieć niemożliwe!

Erwinie, odszedłeś od nas po pięknym, długim, aczkolwiek i tak za krótkim życiu i okresie intensywnej pracy w Naszej Uczelni i innych ogólnopolskich gremiach naukowych. Pamiętam nasze spotkanie i rozmowę o możliwości kandydowania na członka rzeczywistego Polskiej Akademii Nauk. Gorąco wspierałem Cię w tych działaniach, argumentując, że cały Twój dorobek jest imponujący i do zaakceptowania przez tak szacowne gremium. Miałem satysfakcję, że mogłem Tobie złożyć gratulacje z okazji tej nominacji.

Żegnając Jego Magnificencję, kolegę Erwina, mieliśmy smutną świadomość, że straciliśmy na zawsze wybitnego naukowca i nauczyciela akademickiego, ale przede wszystkim życzliwego i wyjątkowego człowieka. Niech przykładem tego będzie ogromna troska o wszystkich członków rodziny profesora, a w szczególności, gdy taka potrzeba w różnych okolicznościach zachodziła.

Dodać również należy, że Jego trafność oceny rzeczywistości, Jego kompetencje, Jego życzliwość i empatia dla drugiego człowieka czyniły Go osobą nieprzeciętną w naszym uniwersyteckim środowisku. Jego oddanie i zaangażowanie się w życie Uczelni, Wydziału i macierzystej Katedry pokazały nam, jakim wspaniałym był człowiekiem. Obyśmy umieli z tych wzorców korzystać! Jak trudno mówić o przyjacielu w czasie przeszłym, jak trudno formułować słowa oddające pełnię życia i wszystkie Jego działania dla nas, dla dobra wspólnego. Ale zapewniamy Cię, drogi Erwinie, że w naszej pamięci będziesz zawsze. A że tak będzie, jestem o tym przekonany.

Pięknie zostało napisane w sentencji
na czas pożegnania nam bliskiej osoby, że:

*„Kochany człowiek nigdy nie umiera,
żyje zawsze w myślach, słowach i wspomnieniach”.*
To dla Ciebie:
Żegnaj, Erwinie!
A głosił wierność wybranej dziedzinie,
W swej wnikliwości odkrywał przestrzenie,
Co raz wypowiedział, nigdy nie przeminie,
Za to go kochało jego pokolenie.
Lecz los nakazał opuścić życia scenę,
Smutek jak mrok zapadł na wieczną chwilę,
Zabrał ze sobą i wiedzę, i muzę, i węgę,
W pracach przekazał treści i style.
Żegnaj, Erwinie!
Dziś żal na bliskich rysuje się licach.
Na scenie życia losów przemiany,
Ty byłeś Erwinem i osobowością,
I taki będziesz od dziś niezapomniany,
Wśród tych, co darzyli ciebie miłością.
Pamiętaj, Przyjacielu!
Odchodzimy od wszystkich, umieramy dla niektórych.
Do zobaczenia – dzieli nas tylko czas.

PROF. DR HAB. GRZEGORZ SKRZYPCZAK, REKTOR UPP W LATACH 2008–2016

Zofia Pędziwilk

Zofia Pędziwilk (z domu Giebel), prof. nadzw. dr hab., urodziła się 6 marca 1925 r. w Poznaniu. W 1939 r. ukończyła szkołę podstawową w Poznaniu. W okresie drugiej wojny światowej pracowała jako robotnica w niemieckich zakładach broni. Po wojnie uczęszczała do Państwowego Gimnazjum i Liceum im. Klaudyny Potockiej w Poznaniu. Po zdaniu matury w 1947 r. rozpoczęła studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Poznańskiego w sekcji biologicznej. Dyplomową pracę magisterską wykonała w Zakładzie Systematyki i Geografii Roślin UP pod kierunkiem prof. dr Z. Czubińskiego na temat: „Roślinność wysokich brzegów Warty okolic Kiszewa”. Studia ukończyła na Wydziale Biologii i Nauki o Ziemi UP, uzyskując stopień naukowy mgr filozofii w dziedzinie botaniki z wynikiem bardzo dobrym.

Od 1 kwietnia 1952 r. rozpoczęła pracę, początkowo na etacie młodszego asystenta, a następnie od maja 1954 r. na etacie starszego asystenta w Katedrze Mikrobiologii Rolnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu. Po otwarciu przewodu doktorskiego w dniu 12.11.1959 r. na potrzeby pracy doktorskiej realizowała badania naukowe z zakresu mikrobiologii gleby. 2 lipca 1964 r. uzyskała stopień doktora w zakresie mikrobiologii rolnej na podstawie rozprawy pt. „Mykologiczne właściwości bakterii glebowych” (promotor doc. dr Karol Zodrow). Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora od października 1964 do lipca 1976 pracowała na stanowisku adiunkta. Kontynuując problematykę badawczą dotyczącą bakterii mykologicznych, uzyskane wyniki opracowała i przedstawiła w rozprawie habilitacyjnej „Wytwarzanie substancji mykologicznych przez drobnoustroje glebowe”. 24 lutego 1975 r. CKK ds. Kadr Naukowych przy Prezesie Rady Ministrów zatwierdziła uchwałę Rady Naukowej Instytutu Biologii Stosowanej Akademii Rolniczej w Poznaniu nadającą dr Z. Pędziwilk stopień naukowy doktora habilitowanego nauk przyrodniczych w dziedzinie mikrobiologii. 1 lipca 1976 r. Minister NSZWiT powołał dr hab. Z. Pędziwilk na stanowisko docenta w Instytucie Gleboznawstwa i Chemii Rolnej Akademii Rolniczej w Poznaniu. Natomiast 1 lipca 1991 r. została mianowana na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Katedrze Mikrobiologii Rolnej Akademii Rolniczej w Poznaniu.

Praca naukowa pani Profesor koncentrowała się na zagadnieniach związanych z biosyntezą witaminy B-12 u bakterii brodawkowych współżyjących z roślinami motylkowymi oraz zjawiska mykolizy. Ponadto zajmowała się badaniami dotyczącymi antagonistycznego oddziaływania bakterii na grzyby, m.in. *Fusarium*. Badania w tamtych latach były nowatorskie i otwierały możliwość praktycznego wykorzystania zjawiska mykolizy w walce z grzybowymi patogenami roślin uprawnych.

W ramach pracy dydaktycznej pani Profesor realizowała zajęcia (wykłady i ćwiczenia) na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych z dziedziny mikrobiologii na Wydziałach Rolniczym, Zootechnicznym, Leśnym i Ogrodniczym, a ponadto na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi UAM w Poznaniu. Prowadziła także seminaria magisterskie dla studentów Wydziału Ogrodniczego oraz była promotorem wielu prac magisterskich realizowanych przez studentów tego wydziału. Pani profesor Zofia Pędziwilk to dydaktyk z zamiłowania, ceniony i lubiany przez studentów nauczyciel akademicki.

Jako specjalistka w dziedzinie mikrobiologii została poproszona o wykonanie recenzji dwóch prac doktorskich (T. Kornilowicz, A. Szwed). Była współwykonawcą tematu zleconego z Zakładu Biologii Rolnej i Leśnej PAN, członkiem Polskiego Towarzystwa Mikrobiologii i Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego.

Za swoją działalność w 1974 r. odznaczono ją Złotym Krzyżem Zasługi, rok wcześniej uzyskała Nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki III stopnia jako współautor podręcznika, liczne Nagrody JM Rektora Naszej Uczelni (za osiągnięcia naukowo-dydaktyczne – 1981; organizacyjno-wychowawcze – 1984; organizacyjne – 1986, 1987; naukowo-badawcze – 1987, 1988; dydaktyczne i naukowe – 1994). 30 września 1995 r. przeszła na emeryturę.

Zapamiętamy panią Profesor jako osobę niezwykle sumienną, życzliwą innym, skromną oraz uśmiechniętą.

PROF. UPP DR HAB. ALICJA NIEWIADOMSKA
PROF. DR HAB. ANNA KRYSZAK

Zenon Krzywański

Profesora Zenona Krzywańskiego pożegnaliśmy w wielkiej zadumie i refleksji. Był niezwykle zasłużonym nauczycielem akademickim Naszej Uczelni, człowiekiem o nieprzeciętnej aktywności i znaczącym dorobku. Był naszym przełożonym, mentorem i mistrzem. Odkąd osiągnął wiek emerytalny, przez ponad 20 lat pozostawał z nami w bliskich kontaktach. W ostatnich latach to my odwiedzaliśmy Profesora, który miał doskonałą pamięć i chętnie dzielił się z nami swoją szeroką wiedzą. Żył swoją Katedrą i cieszył się jej osiągnięciami interesował się wszystkim, co działo się na wydziale i na uczelni. Rozmawialiśmy o zmianach – tych dobrych i niekoniecznie najlepszych.

Profesor urodził się w 1928 r. w Mikstacie w pobliżu Ostrzeszowa. Studia podjął jeszcze na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu Poznańskiego w ramach Studium Ogrodniczego, a ukończył w Wyższej Szkole Rolniczej w Poznaniu (1954). Już jako student został asystentem profesora Jana Wojciechowskiego, ówczesnego kierownika Katedry Fizjologii Roślin. Z tą jednostką był związany aż do przejścia na emeryturę (2000), uzyskując kolejne stopnie naukowe: doktora (1963) i doktora habilitowanego (1970), stanowisko docenta (1973), tytuł i stanowisko profesora nadzwyczajnego (1982) oraz profesora zwyczajnego (1993). Praca habilitacyjna została nagrodzona przez Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Jako wychowanek i współpracownik profesora Wojciechowskiego był kontynuatorem badań nad fizjologią i biochemią odporności roślin na patogeny. Został uznanym specjalistą w dziedzinie patofizjologii roślin i tej problematyce w szczególności poświęcił pracę naukową. Były to wówczas badania unikatowe w skali kraju, a w skali globalnej prowadzone w nielicznych ośrodkach, inspirowane obawami dotyczącymi szerokiego stosowania środków chemicznych w uprawach. Badania dotyczyły mechanizmu odporności ziemniaka oraz roślin ogrodniczych na agresywne choroby grzybowe.

Profesor wypromował sześciu doktorantów i liczne grono magistrantów. Zajmował wysoką pozycję w krajowym i zagranicznym środowisku nauk rolniczych i ogrodniczych w zakresie fizjologii roślin.

Pełnił ważne funkcje na Uczelni i w środowisku naukowym. Był wicedyrektorem Instytutu Przyrodniczych Podstaw Produkcji Roślinnej, kierownikiem Zakładu Fizjologii Roślin, a później wieloletnim kierownikiem Katedry Fizjologii Roślin. Wysoka pozycja naukowa Profesora, nieprzeciętna osobowość i postawa etyczna miały decydujący wpływ na wybór – w pierwszych demokratycznych wyborach w roku 1981 – na stanowisko dziekana Wydziału Ogrodniczego.

Po zmianach ustrojowych w roku 1989 Profesor Krzywański sprawował funkcję prorektora ds. nauki, współpracując z Rektorem Ryszardem Ganowiczem. Efektem tej współpracy jest Kolegium Rungego. Do lat 90. ubiegłego stulecia w tym

miejscu działała Katedra Zoohigieny i Profilaktyki Weterynaryjnej. Po rewitalizacji obiektu i nadaniu mu nowej roli właśnie Profesor Krzywański zaproponował nazwę. Tak uhonorowano historyczne znaczenie budynku, twórcę Katedry Weterynarii i Rektora Uniwersytetu Poznańskiego – Stanisława Rungego.

Profesor Krzywański był delegatem Uczelni do Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego w latach 1989–1991, aktywnym członkiem Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, w tym przez wiele lat sekretarzem i przewodniczącym Komisji Nauk Rolniczych. Był członkiem Komitetu Fizjologii, Genetyki i Hodowli Roślin PAN, Rady Naukowej Instytutu Dendrologii PAN w Kórniku, także innych instytucji i towarzystw naukowych.

W uznaniu osiągnięć został uhonorowany wieloma odznaczeniami, m.in. Krzyżem Komandorskim i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej i Medalem 100-lecia Uniwersytetu Poznańskiego.

Zmarł 25 maja 2022 r. w Poznaniu. Spoczywa na Cmentarzu Junikowskim.

Profesor odszedł po długim, bardzo godnym i pięknym życiu. Nam pozostały wspomnienia. Jako opiekun naukowy, jako przełożony – miał bardzo wysokie wymagania, a przy tym był człowiekiem prawym i życzliwym. Był niedoścignionym wzorem solidności i sumienności.

Niezmiernie ważna dla Profesora była dydaktyka i wychowanie młodszego pokolenia. Zajęciom dydaktycznym, ich aktualizacji i rzetelności poświęcał wiele uwagi. Już w latach 70. ubiegłego stulecia wprowadzał zupełnie nowe przedmioty, a inne były przezeń ustawicznie wzbogacane o nową wiedzę. Był nauczycielem wymagającym, ale obiektywnym, o wielkim szacunku i życzliwości wobec studentów.

Z odejściem Profesora Krzywańskiego zamknęła się cała epoka. Choć trudno to zdefiniować, nasze relacje i Jego sylwetka wiele wyjaśniają. Szacunek dla każdego, pracowitość i skromność, a ponad wszystko – służba Uczelni. Profesor był w pełni oddany swojej Alma Mater.

Zapamiętamy Profesora Zenona Krzywańskiego jako uczono i nauczyciela akademickiego o szerokiej wiedzy, oddanego nauce i Uczelni, jako człowieka szlachetnego i życzliwego, wierzącego swoim zasadom i ideałom, jako pierwszego z wyboru dziekana Wydziału Ogrodniczego, jako prorektora w trudnym okresie transformacji ustrojowych i zmian w szkolnictwie wyższym.

Dziękujemy za stawiane nam wymagania, za kierowanie rozwojem naukowym, za wzór rzetelności i prawości, za wiele życzliwości.

PROF. DR HAB. MONIKA KOZŁOWSKA
PRACOWNICY KATEDRY FIZJOLOGII ROŚLIN

Dieter Franciszek Giefing

Prof. dr hab. Dieter Franciszek Giefing urodził się 28 listopada 1942 r. w Katowicach. W latach 1967–1968 odbył staż w Nadleśnictwie Konstantynowo. Od 1968 r. pracował w Katedrze Użytkowania Lasu (Instytucie Użytkowania Lasu i Inżynierii Leśnej) na stanowiskach: asystenta, starszego asystenta i adiunkta, a od 1990 r. w Katedrze Mechanizacji Prac Leśnych na stanowiskach adiunkta i docenta, następnie w Katedrze Użytkowania Lasu na stanowiskach: docenta, profesora nadzwyczajnego i profesora zwyczajnego. Pełnił funkcję prodziekana Wydziału Leśnego oraz kierownika Katedry Użytkowania Lasu. W 2013 r. przeszedł na emeryturę. W latach 2013–2016 zatrudniony był w Instytucie Technologii Drewna na stanowisku profesora zwyczajnego.

Ukończył studia magisterskie na Wydziale Leśnym WSR w Poznaniu w 1967 r., doktorat sfinalizował w 1975 r., a habilitację dekadę później. W 1987 r. został mianowany docentem. Tytuł profesora uzyskał w 1995 r.

Profesor Giefing zawodowo związany był ze szkolnictwem wyższym. W trakcie długoletniej pracy opublikował ponad 250 prac naukowych i popularnonaukowych, wiele z nich w czasopiśmie zagranicznych. Był autorem i współautorem licznych wydawnictw książkowych. Wśród nich wymienić można między innymi takie pozycje jak: *Wpływ składu drzewostanu na występowanie niektórych wad kształtu i usęclenia w odziomkowej części pni brzozy gruczołkowej (Betula verrucosa Ehrh.)* (1983), *Podkrzesywanie drzew w lesie* (1999), *Użytkowanie lasu w drzewostanach pokłeskowych* (2015), *Szacunek brakarski i klasyfikacja drewna okrągłego* (2012). Profesor był też autorem 800 haseł z dziedziny pozyskiwania drewna oraz współautorem 180 haseł na temat surowca drzewnego w Encyklopedii Leśnej.

Głównym kierunkiem działalności naukowej Profesora było użytkowanie lasu. Początkowo zajmował się wadliwością drewna, głównie oceną jakości surowca brzożowego, bukowego i olchowego oraz związkami między zewnętrznymi i wewnętrznymi cechami sęków. Z czasem swoje zainteresowania naukowe rozszerzył o prace z zakresu podkrzesywania drzew leśnych. Uzyskane wyniki pozwoliły na sformułowanie ważnych wskazań gospodarczych, obejmujących terminy oraz wielkość

cięć w koronach drzew. W efekcie powstała również instrukcja wydana przez Dyрекcję Generalną Lasów Państwowych, zatytułowana *Podkrzesywanie sosny*.

W latach późniejszych zainteresowania naukowe Profesora skupiały się na ocenie procesów technologicznych pozyskiwania drewna. Zbiegło się to z dynamicznymi zmianami w ówczesnej gospodarce leśnej i wykonawstwie prac leśnych.

Po otrzymaniu tytułu profesora w 1995 r. intensywnie rozwijał koncepcję badawczą dotyczącą wieloaspektowej oceny procesów technologicznych pozyskiwania drewna. Ocena bazuje na trzech elementach: ekologii, ergonomii i ekonomii, tak zwanym „3E”. Na podstawie tych badań ustalono między innymi wpływ zmechanizowanych technologii pozyskiwania drewna na środowisko leśne oraz następstw postępu technicznego w leśnictwie na zmiany fizycznego i psychicznego obciążenia pracą. Za szczególne pionierskie w tej tematyce można uznać prace nad poziomem emisji dwutlenku węgla, które pozwoliły na porównanie procesów technologicznych pod kątem uciążliwości ekologicznej.

Profesor był aktywnym uczestnikiem międzynarodowych spotkań sekcji Techniki Leśnej Niemieckich Instytucji Badawczych Leśnictwa oraz grupy FORMEC, będącej początkowo platformą wymiany wiedzy użytkowników lasu znajdujących się po obu stronach żelaznej kurtyny, która ostatecznie przerodziła się w największe na świecie cykliczne spotkanie profesjonalistów w dziedzinie pozyskiwania drewna i inżynierii leśnej.

Zapraszał do współpracy naukowej i intensywnie wspierał jako promotor wielu magistrantów i doktorantów. Wymagał systematyczności i spędzania wielu dni w lesie, który nazywał swoim laboratorium. Podkreślał (szczególnie na seminariach), ile trudu wymaga przygotowanie i zaplanowanie dobrego doświadczenia naukowego.

Zarzązał optymizmem – zarówno tym naukowym, jak i życiowym.

PROF. UPP DR HAB. ARKADIUSZ TOMCZAK

Andrzej Stroiński

Andrzej Stroiński ukończył studia na Wydziale MatFizChem UAM w 1962 roku. W latach 1963–1965 był zatrudniony na stanowisku asystenta naukowo-dydaktycznego w Katedrze Chemii Ogólnej Politechniki Poznańskiej, gdzie zajmował się badaniami polarograficznymi nad tlenem rozpuszczalnym w roztworach o dużej lepkości. W latach 1965–1969 był doktorantem w Katedrze Biochemii, Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu. W 1969 roku podjął pracę w Katedrze Fizjologii Roślin Naszej Uczelni, gdzie pracował nieprzerwanie aż do przejścia na emeryturę w 2009 r.

Pracę doktorską z biochemii ogólnej pt. „Właściwości dehydratazy glicerolu izolowanej z *Aerobacter aerogenes*” obronił w 1970 r. pod kierunkiem prof. Jerzego Pawelkiewicza, pracując już na stanowisku starszego asystenta w Katedrze Fizjologii Roślin. Zainteresowania naukowe Profesora koncentrowały się początkowo na zagadnieniach naukowych związanych z poznaniem właściwości kinetycznych i regulacyjnych bakteryjnego enzymu dehydratazy glicerolu. Badania nad właściwościami tego enzymu kontynuował podczas rocznego stażu naukowego w Oklahoma Medical Research Foundation w Oklahoma City (1971–1972), a ich wyniki zostały opublikowane w 1972 r. w prestiżowym czasopiśmie „Archives of Biochemistry and Biophysics” oraz w encyklopedii *Methods in Enzymology*.

W 1979 r., będąc już w Polsce, nie otrzymał zgody na wyjazd na symposium do Zurichu poświęcone witaminie B12. Warto podkreślić, że Andrzej Stroiński był autorem monografii o witaminie B12 (*Comprehensive B12: chemistry, biochemistry, nutrition, ecology, medicine*), opublikowanej w 1987 r. przez znane wydawnictwo Walter de Gruyter Co., Berlin-New York, za którą otrzymał nagrodę Ministra Edukacji I stopnia.

W latach 80. kierował badaniami nad regulacją dehydrogenazy glicerolu przez cykliczne nukleotydy. Z tej tematyki opublikował sześć prac o zasięgu międzynarodowym. Wtedy narodziła się idea badań nad wykrywaniem i poznaniem funkcji cyklicznych nukleotydów w roślinach. Były to pionierskie – w skali światowej – prace z zakresu badań nad cyklicznymi nukleotydami (cAMP i cGMP) w procesie kiełkowania nasion. Opublikował sześć prac, m.in. w „Plant Science” w 1985 roku, a wyniki badań prezentował na licznych konferencjach krajowych i zagranicznych. W czasach PRL-u z zagranicznymi konferencjami bywało różnie, np. w 1985 r. Profesor ponownie nie dostał zgody na wyjazd, pomimo otrzymania zaproszenia i stypendium od organizatorów konferencji 12th International Plant Growth Substances w Heidelbergu, podobnie w 1986 r. na konferencję w Hamburgu.

Tymczasem Profesor brał udział w innych tematach badawczych prowadzonych w Katedrze Fizjologii Roślin, takich jak dziedziczenie cech genetycznych systemów korzeniowych jęczmienia, badania nad kompleksami białek z jonami cynku czy reakcje odporności roślin na patogeny.

Stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych uzyskał w 1999 r. na podstawie pracy z fizjologii i biochemii roślin pt. „Fizjologiczne i biochemiczne aspekty odporności roślin na działanie kadmu”. Kolejny nurt badań dotyczył poznania mechanizmów detoksykacji metali ciężkich w roślinach, a zwłaszcza indukcji syntazy fitochelatynowej, roli systemu antyoksydacyjnego oraz odporności krzyżowej ziemniaka na kadm i stres biotyczny. Osiągnięciem tych badań było m.in. opracowanie sekwencji cDNA syntazy fitochelatynowej ziemniaka zgłoszonej do Bazy Danych Genbank w 2006 r.

Profesor jest autorem 100 opracowań naukowych oraz dydaktycznych, w tym ponad 40 rozpraw, z których wiele zostało opublikowanych w prestiżowych czasopismach z listy filadelfijskiej. Wypromował dwóch doktorów. Realizował kilkanaście tematów resortowych lub ministerialnych oraz projektów badawczych finansowanych przez KBN.

Profesor był wymagającym nauczycielem akademickim z 45-letnim stażem. Prowadził ćwiczenia i wykłady z fizjologii i fizjologii odporności roślin. Był współautorem wielokrotnie wznawianych skryptów dla studentów różnych kierunków studiów Naszej Uczelni.

Profesor Andrzej Stroiński miał też szczególnie osiągnięcia w pracy organizacyjnej i społecznej. Był zaangażowany w działania na rzecz przemian ustrojowych na przełomie lat 80. i 90. ubiegłego stulecia. W 1980 r. był współzałożycielem i wiceprzewodniczącym związku zawodowego NSZZ „Solidarność” na Naszej Uczelni. Za działalność w umacnianiu demokracji i praw obywatelskich został internowany w grudniu 1981 r. Po wyjściu z ośrodka internowania w Gębarzewie uczestniczył w tzw. działalności podziemnej, a następnie w pracach nad pierwszym statutem Uczelni. Był też członkiem Senatu przez trzy kadencje.

Z pewnością ta dodatkowa aktywność, która zrodziła się z poszanowania zasad i wartości demokracji, nie sprzyjała szybkiej karierze naukowej. Poniósł za to wysoką cenę, gdyż pomimo twórczej i owocnej działalności naukowej nie otrzymał tytułu naukowego. Wiele nieopublikowanych wyników badań, zapewne z braku czasu, straciło na aktualności.

W działalności naukowej Profesora należy podkreślić: świetnie zorganizowany warsztat naukowy, aktualność i nowatorstwo podejmowanych tematów badawczych, twórczą docieklivość, zaangażowanie i wysoką wartość merytoryczną realizowanych badań.

W zmarłym straciliśmy kolegę, nauczyciela, człowieka bezkompromisowego, wrażliwego na niesprawiedliwość i krzywdę ludzką. Pozostanie w naszej wdzięcznej pamięci, wpisany na trwałe w historię Katedry Fizjologii Roślin.

PROF. DR HAB. JOLANTA FLORYSZAK-WIECZOREK

Irena Schneider

16 czerwca 2022 r. w wieku 87 lat zmarła dr Irena Schneider, wieloletni pracownik Katedry Chemii Wydziału Leśnego i Technologii Drewna, emerytowany nauczyciel akademicki, wychowawca wielu pokoleń studentów Akademii Rolniczej im. Augusta Cieszkowskiego – obecnie Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu.

Doktor Irena Schneider to nauczyciel akademicki oddany pracy dydaktycznej, niestrudzony w modernizacji i ulepszaniu procesu dydaktycznego. Pani Doktor była dydaktykiem wymagającym, mobilizującym studentów do rzetelnej pracy i równocześnie otwartym na ich problemy. Prowadziła wykłady i ćwiczenia dla studentów kilku wydziałów i kierunków studiów, m.in.: rolnictwa, technologii żywności z przedmiotów: chemia organiczna oraz chemia ogólna i nieorganiczna studiów stacjonarnych i niestacjonarnych. Z dużym zaangażowaniem współpracowała z władzami wydziałów nie tylko przy rekrutacji (przez wiele lat egzaminując kandydatów na te kierunki), lecz także podczas przygotowywania i udoskonalania nowych

programów studiów z chemii. Była również inicjatorem kursów wprowadzających dla nowo przyjętych studentów, organizowała je oraz prowadziła zajęcia.

Jej wiedza i doświadczenie zostały w pełni wykorzystane przy opracowywaniu licznych skryptów z chemii ogólnej, analitycznej i organicznej, które były nieodzowną pomocą dydaktyczną dla studentów wielu kierunków studiów nie tylko macierzystej Uczelni i stanowiły pierwowzór do kolejnych opracowań pozycji dydaktycznych o tej tematyce.

W pamięci pracowników Katedry Chemii i zapewne wielu innych jednostek Uczelni oraz liczego grona absolwentów i przyjaciół Irena Schneider pozostanie człowiekiem skromnym i oddanym pracy dydaktycznej. W osobie pani Doktor Uczelnia straciła zasłużonego pedagoga i wychowawcę wielu pokoleń studentów.

PRACOWNICY KATEDRY CHEMII

Kazimierz Bogaczyński

Profesor Kazimierz Bogaczyński urodził się 4 marca 1938 r. w Doruchowie w powiecie ostrzeszowskim. Wykształcenie średnie uzyskał po ukończeniu Technikum Przemysłu Młynarskiego we Wrocławiu, do którego przeniósł się po roku nauki w Gimnazjum Księży Salezjanów. Studia rozpoczął w 1955 r. na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym Przemysłu Spożywczego Wyższej Szkoły Ekonomicznej we Wrocławiu. Były to studia utworzone rok wcześniej, oparte na wielokierunkowych programach naukowych i dydaktycznych z zakresu politechniki, uniwersytetu i wyższej szkoły rolniczej. Zaraz po ukończeniu studiów w 1960 r. rozpoczął pracę w Zakładach Przemysłu Młynarskiego w Stargardzie Szczecińskim, gdzie szybko awansował – ze stanowiska laboranta, przez kierownika technicznego młyna w Kluczewie na stanowisko kierownika laboratorium zakładowego. Zdanie egzaminu zawodowego skutkowało kolejnym awansem, tym razem na stanowisko głównego technologa. Ukończone studia i dobrze zapowiadająca się kariera zawodowa nie były jednak satysfakcjonujące dla ówczesnego magistra Kazimierza Bogaczyńskiego. W 1962 r. podjął studia doktoranckie na Wydziale Technologii Rolno-Spożywczej Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu, w Katedrze Technologii Zbóż. Pracę doktorską pt.: „Wpływ niektórych zabiegów technologicznych na wydajność i jakość kaszy gryczanej” napisał pod kierunkiem kierownika Katedry, prof. dr. Stanisława Jankowskiego. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał 29 grudnia

1966 r. i awansował na stanowisko adiunkta. Kolejnym efektem pracy naukowej prowadzonej w Instytucie Technologii Żywności Pochodzenia Roślinnego była rozprawa habilitacyjna pt.: „Parametry konstrukcyjne i eksploatacyjne kanałów roboczych sortowników powietrznych a efektywność sortowania ziarna pszenicy”. Na tej podstawie 25 marca 1985 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych, co pozwoliło Mu awansować na stanowisko docenta. W 1992 r. awansował na stanowisko profesora nadzwyczajnego.

Profesor Bogaczyński w swej wieloletniej pracy na uczelni był naukowcem szczególnie zainteresowanym problemami występującymi w przemyśle zbożowym i ukierunkowanym na współpracę z przemysłem. Był cenionym nauczycielem akademickim. Wykłady z technologii młynarstwa podjął już jako doktorant, każdego roku opiekował się kilkusobową grupą inżynierantów i magistrantów. Wiedza zdobyta na studiach i podczas pracy na Uniwersytecie, a także wyjątkowo szeroka współpraca z przemysłem oraz jednostkami naukowo-badawczymi przemysłu spożywczego sprawiły, że prowadzone przez Niego zajęcia były bardzo interesujące i cenione przez studentów.

W 1998 r. Profesor przeszedł na emeryturę, kontynuując działalność doradczą i projektową. Zmarł 5 lipca 2022 r.

PRACOWNICY KATEDRY TECHNOLOGII ŻYWNOSCI
POCHODZENIA ROŚLINNEGO

Lidia Antkowiak

Dr hab. inż. Lidia Antkowiak urodziła się 23 maja 1937 r. w Starołęce Wielkiej, pow. Poznań. W latach 1961–1997 była zatrudniona w Katedrze Użytkowania Lasu WSR i AR w Poznaniu na etatach kolejno: asystenta, starszego asystenta, adiunkta.

Ukończyła studia na Wydziale Technologii Drewna WSR w Poznaniu, uzyskując dyplom mgr inż. chemicznej technologii drewna (1961), sfinalizowała doktorat (1971) pt. „Wpływ bodźców mechanicznych na zmiany liczebnościowe przewodów żywicznych w szpilkach i bielastej części drewna oraz na zawartość olejków eterycznych w igliwiu sosny zwyczajnej (*Pinus sylvestris* L.)” i habilitację (1993) – na podstawie rozprawy pt. „Powstawanie pionowych przewodów żywicznych w drewnie pnia sosny (*Pinus sylvestris* L.)”.

Tematyka badawcza, którą zajmowała się dr hab. Lidia Antkowiak, związana była głównie z użytkami nieдрzewnymi. Badała wydajność żywicowania i opracowywała metody jej zwiększenia. Prowadziła doświadczenia żywicowania sosen dla celów budowy tablic wydajności sosen. Zajmowała się wpływem wybranych substancji chemicznych na zmiany w procesie ksylogenezy prowadzące do wytwarzania większej liczby przewodów żywicznych, a także związkami między wydajnością żywicowania m.in. z warunkami meteorologicznymi, warunkami siedliskowymi, makrostrukturą drewna, zawartością pierwiastków chemicznych w igliwiu sosen. Wraz z pracownikami Katedry brała również udział w wielu doświadczeniach i analizach dotyczących wpływu żywicowania na wzrost drzew i jakość surowca

drzewnego. Prowadzone przez wiele lat liczne prace badawcze dały naukowe podstawy do opracowania „Instrukcji żywicowania sosny”, która była jedną z najlepszych w Europie. Prowadzono również prace dotyczące sztucznego przeżywiczenia karpiny w celu zwiększenia wydajności w procesach ekstrakcji substancji żywicznych.

Wiele prac dr hab. Lidii Antkowiak dotyczyło borówki czernicy (*Vaccinium myrtillus* L.). Z uwagi na ówczesnie znaczenie gospodarcze czernicy przeprowadzono liczne badania dotyczące związku różnych zjawisk z produktywnością krzewinek. Badano takie elementy jak: cechy morfologiczne krzewinek (wielkość liści i jagód, średnicę pędów, masę i in.), zawartość wody w organach nadziemnych, skład chemiczny oraz reakcję na nawożenie mineralne w warunkach naturalnych. W badaniach borówki wykorzystywano radioizotopy, m.in. do badania zasięgu kłączy borówki oraz wpływu i skuteczności nawożenia.

Pani doktor opublikowała łącznie ponad 40 prac naukowych i popularnonaukowych. Z wydawnictw książkowych na uwagę zasługują m.in. skrypty: *Żywicowanie* (1996), *Materiały do ćwiczeń z oznaczania drewna* (1997), *Wykorzystanie kory niektórych drzew i krzewów* (1997), *Rośliny lecznicze* (1998).

Odbyła wiele staży naukowych, m.in. w: SGGW i Instytucie Badawczym Leśnictwa w Warszawie oraz w Katedrze Użytkowania Lasu Uniwersytetu Technicznego w Dreźnie.

PROF. UPP DR HAB. ARKADIUSZ TOMCZAK

Witold Janitz

Prof. nadzw. dr hab. Witold Janitz urodził się 12 czerwca 1939 r. w Poznaniu. W 1957 r. podjął studia wyższe na Wydziale Weterynaryjnym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, które ukończył w 1963 r., uzyskując dyplom lekarza weterynarii. Swoją karierę naukowo-dydaktyczną rozpoczął w 1969 r., kiedy to podjął pracę na stanowisku starszego asystenta w Katedrze Technologii Mięsa Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu. Rok 1970 był tym, w którym Rada Wydziału Technologii Żywności nadała mgr inż. Witoldowi Janitzowi stopień naukowy doktora nauk technicznych. Podstawą nadania stopnia była rozprawa doktorska pt. „Technologiczne kształtowanie jakości modelowych konserw mięsnych”. W tym samym roku otrzymał etat adiunkta w Katedrze Technologii Mięsa, a po reorganizacji etat w Instytucie Technologii Żywności Pochodzenia Zwierzęcego. Rok 1972 to początek pracy w Katedrze Technologii i Higieny Żywnienia Człowieka Akademii Rolniczej w Poznaniu. Kolejnym etapem kariery naukowej dr. inż. Janitza było uczestnictwo w długoterminowych stażach naukowych w The Royal Veterinary and Agricultural University of Denmark (1973–1974) oraz Prague Institute of Chemical Technology (1982–1983). Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie technologii i chemii żywności uzyskał w 1986 r. decyzją Rady Wydziału Technologii Żywności. Podstawą nadania stopnia była rozprawa habilitacyjna pt. „Interakcje tłuszczów i białek mięsa ze szczególnym uwzględnieniem wpływu utlenionych tłuszczów na wartość odżywczą białek (badania modelowe)”. W tym samym roku dr hab. Witold Janitz został mianowany na stanowisko docenta w ówczesnym Instytucie Żywnienia Człowieka oraz kierownikiem jednego z zakładów. W wyniku zmian organizacyjnych wydziału w 1991 r. docent Witold Janitz przejął obowiązki kierownika Katedry Technologii Żywnienia Człowieka, a w 1993 r. został mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego Akademii Rolniczej w Poznaniu. Pełnił funkcję kierownika Katedry przez kolejne dziewięć lat do roku 2000, gdy przeszedł na emeryturę.

Zasadniczy kierunek zainteresowań naukowych Profesora dotyczył wpływu czynników technologicznych na zmiany

wartości odżywczej przetworów mięsnych i kinetyki przemian autolitycznych mięsa, a także przemian oksydacyjnych tłuszczów w czasie przetwarzania i przechowywania żywności. Podejmowane badania miały na celu przede wszystkim poszukiwanie sposobów ograniczania tych procesów przez zastosowanie przeciwutleniaczy naturalnych oraz poznanie mechanizmów wpływu procesów oksydacyjnych na pozostałe składniki odżywcze, takie jak aminokwasy czy witaminy. Powyższe zagadnienie było realizowane w ramach Centralnych Programów Badawczo-Rozwojowych (CPBR) oraz programu Copernicus'94 wspólnie z ośrodkami z Pragi, Sofii, Bratysławy i Reading.

Kierowany przez Profesora Janitza zespół naukowców prowadził także badania nad zmianami w tłuszczach w procesie smażenia, początkowo w ramach tematu międzyresortowego, a później tematu Centralnego Programu Badań Podstawowych, co w efekcie doprowadziło do opracowania prostego barwnego testu do badania świeżości tłuszczów smaźalniczych, tzw. Lipid testu. Osiągnięcie to zostało docenione i nagrodzone złotym medalem na Międzynarodowych Targach Rolno-Spożywczych „Polagra” w 1989 roku. Profesor koordynował także badania nad jakością sensoryczną żywności z dodatkiem soli jodowanej oraz nad zmianami zawartości jodu w produktach spożywczych przetwarzanych różnymi technikami. Za swoje zasługi Witold Janitz był wielokrotnie nagradzany przez JM Rektora Akademii Rolniczej w Poznaniu.

Podsumowując dorobek Profesora Witolda Janitza, należy podkreślić, że był on współtwórcą wielu opracowań naukowych i technologicznych w ramach programów krajowych i zagranicznych. Był ponadto wymagającym nauczycielem oraz autorytetem naukowym dla kilku pokoleń dyplomantów Naszej Uczelni.

W osobie Profesora Uczelnia straciła wybitnego naukowca i dydaktyka, człowieka o otwartym umyśle i wychowawcę wielu pokoleń studentów i kadry pracującej dziś na różnych uniwersytetach i w przemyśle spożywczym.

PROF. DR HAB. INŻ. ANNA GRAMZA-MICHAŁOWSKA

1955–2022

Grażyna Chodynicka-Kordus

13 sierpnia 2022 r. odeszła nasza koleżanka Grażyna Chodynicka-Kordus. Pożegnaliśmy ją w piątek 19 sierpnia 2022 r. na Cmentarzu Junikowskim w Poznaniu. Zapamiętamy ją jako miłą, życzliwą i bardzo pogodną osobę, zawsze gotową do pomocy, a jednocześnie cenionego pracownika, oddanego swojej pracy zawodowej. Jako absolwentka II Liceum Ogólnokształcącego w Poznaniu ukończyła w 1981 r. studia na Wydziale Rolniczym Akademii Rolniczej w Poznaniu. Przez cały okres swojej pracy zawodowej, aż do przejścia na emeryturę w roku 2016, Grażyna była związana z naszą Katedrą.

Pracowała na stanowisku starszego technika (1981–2004), specjalisty (2004–2010) i starszego specjalisty (2010–2016).

Uczestniczyła w badaniach naukowych i prowadzeniu zajęć dydaktycznych. Stała się ekspertem w dziedzinie roślinnych kultur *in vitro*. Tematyka ta była jej pasją, Grażyna zarażała nas nieustannie miłością do roślin i dekoracji roślinnych.

W życiu prywatnym przez 44 lata była szczęśliwą mężatką; matką dwojga dzieci (córka i syn) oraz babcią dwóch wnuków. Pozostanie na długo w naszej pamięci.

PRACOWNICY KATEDRY BIOCHEMII
I BIOTECHNOLOGII

Janina Łęcka

Studia wyższe ukończyła w 1965 r. na UAM w Poznaniu, uzyskując tytuł magistra chemii. W latach 1965–1969 pracowała w przemysłowych laboratoriach badawczo-technologicznych. W latach 1969–1973 podjęła pracę na stanowisku starszego asystenta na Wydziale Technologii Chemicznej Politechniki Poznańskiej, a w okresie 1973–1978 w Instytucie Krajowych Włókien Naturalnych w Poznaniu. W 1975 r. uzyskała stopień doktora nauk chemicznych na Politechnice Poznańskiej. Od 1978 do 1998 r. pracowała w Katedrze Chemii Akademii Rolniczej w Poznaniu, początkowo na stanowisku adiunkta, a w latach 1990–1991 docenta. W 1990 r. uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie chemicznej technologii drewna, a w 2000 r. tytuł profesora nauk leśnych. W latach 1991–2005 piastowała stanowisko profesora nadzwyczajnego, a od 2005 r. była zatrudniona na stanowisku profesora zwyczajnego. W latach 1994–1998 pełniła funkcję kierownika Zakładu Chemii Ogólnej Katedry Chemii, a w okresie 1998–2009 Katedry Tworzyw Drzewnych Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, w której pracowała do czasu przejścia na emeryturę w 2013 r. W latach 1996–2002 pełniła funkcję prodziekana ds. Studiów na WTD AR w Poznaniu.

Profesor Łęcka uczestniczyła – jako kierownik – w 10 projektach badawczych finansowanych przez KBN, MNiSzW oraz NCBiR, a Jej dorobek naukowy obejmuje ponad 250 pozycji. Współpracowała z ośrodkami zagranicznymi w Zvoleniu (Słowacja), Gembloux (Belgia), Tallinie (Estonia).

Zainteresowania naukowo-badawcze Profesor Janiny Łęckiej koncentrowały się na następujących zagadnieniach:

- » chemia środków wiążących stosowanych do wytwarzania tworzyw drzewnych,
- » zagospodarowanie odpadów roślin jednorocznych jako surowca w przemyśle tworzyw drzewnych,
- » poużytkowe tworzywa drzewne jako substytut wiórowych w procesie wytwarzania płyt wiórowych,
- » kompozyty z cząstek lignocelulozowych i odpadowych polimerów termoplastycznych,
- » modyfikacja żywic klejowych celem zwiększenia ich reaktywności oraz polepszenia wytwarzanych przy ich użyciu płyt wiórowych,
- » wpływ różnych czynników na emisję formaldehydu z tworzyw drzewnych oraz kształtowanie się jego stężeń w powietrzu pomieszczeń,
- » wpływ oddziaływania zmiennych warunków otoczenia na stabilność wymiarową i właściwości mechaniczne tworzyw konstrukcyjnych.

Dorobek Pani Profesor, oprócz walorów naukowych i poznawczych, odznaczał się wysokim potencjałem aplikacyjnym. Jeszcze pracując w Instytucie Włókien Naturalnych, podjęła szeroko zakrojoną współpracę naukową z Instytutem Tworzyw Drzewnych i Katedrą Chemii Akademii Rolniczej

w Poznaniu, w wyniku której opracowano technologię wytwarzania żywicy aminowej do sztucznej okleiny typu „finish” (patent: „Sposób wytwarzania spolikondensowanej żywicy melaminowo-formaldehydowej”) oraz technologię wytwarzania tych oklein.

W połowie lat 70. XX wieku Profesor Łęcka włączyła się w prekursorki wówczas w kraju nurt badań nad emisją formaldehydu z tworzyw drewnopochodnych. Osiągnięte w tym zakresie rezultaty umożliwiły Jej opracowanie po raz pierwszy w Polsce metody pomiaru stężeń formaldehydu w powietrzu w zależności od warunków użytkowania tworzyw drewnopochodnych (która została szeroko wprowadzona w zaplecze badawczym przemysłu), określenie korelacji między różnymi metodami pomiaru emisji formaldehydu oraz opracowanie nowych, skutecznych metod ograniczania jego emisji z tworzyw drewnopochodnych (patenty: „Sposób zmniejszania emisji formaldehydu z płyt wiórowych” i „Sposób zmniejszania emisji formaldehydu z płyt wykonanych z cząstek lignocelulozowych”). W związku z osiągnięciami uzyskanymi w ramach tej tematyki Profesor Łęcka została powołana na sekretarza naukowego problemu resortowego MEN pt. „Badania nad ograniczeniem emisji substancji toksycznych z materiałów stosowanych w zabudowie wewnątrz mieszkalnych”. Za szczególne osiągnięcie w ramach realizacji tego problemu przy Jej znaczącym współudziale uznać należy opracowanie – we współpracy z Instytutem Technologii Drewna w Poznaniu – technologii wytwarzania sztucznych oklein na nośniku papierowym o obniżonej emisji formaldehydu, wdrożonej w 1992 r. w ZPW w Wieruszowie.

Do Jej osiągnięć naukowych i aplikacyjnych należy niewątpliwie współudział w opracowaniu technologii bioodpornych pilśniowych płyt porowatych (patent: „Sposób produkcji bioodpornych pilśniowych płyt porowatych”).

Była promotorem sześciu rozpraw doktorskich, recenzentem wielu rozpraw doktorskich, habilitacyjnych oraz wniosków o awanse naukowe. W trakcie kariery zawodowej była m. in. członkiem Prezydium Komisji Nauk Chemicznych Poznańskiego Oddziału PAN, Komisji Nauk Leśnych i Drzewnych Poznańskiego Oddziału PAN, Sądu Konkursowego Złoty Medal MTP w zakresie meblarstwa, Rady Programowej czasopisma naukowego „Drewno-Wood”, Rady Naukowej Instytutu Technologii Drewna w Poznaniu, Stowarzyszenia Producentów Płyt Drewnopochodnych w Polsce.

Za osiągnięcia naukowe została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Złotym za Długoletnią Służbę, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, odznakami honorowymi „Za Zasługi dla Województwa Wielkopolskiego” i „Zasłużony dla Uniwersytetu Przyrodniczego”.

PROF. DR HAB. RADOŚLAW MIRSKI

Pamiętamy o tych, którzy odeszli

Uroczystość Wszystkich Świętych i Dzień Zadusznych to czas zadumy i wspomnienia tych, którzy odeszli. Wspólnota Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu szczególnie w tych dniach pamięta o zmarłych pracownikach i osobach związanych z Uniwersytetem. Co roku, przedstawiciele władz odwiedzają groby rektorów i pracowników, którzy współtworzyli uczelnię. Wieńce składane na cmentarzach i na mogiłach są wyrazem szacunku dla zmarłych i poszanowania dla tradycji naszej Alma Mater.

Symboliczny wieniec upamiętniający zmarłych pracowników Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu tradycyjnie składany jest na cmentarzu parafialnym św. Jana Vianneya w Poznaniu oraz na cmentarzach, gdzie spoczywają zasłużeni członkowie naszej społeczności. Pamiętając o patronie Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, Augustie hr. Cieszkowskim, wybitnym filozofie, społeczniku i mecenasie edukacji rolniczej, składane są kwiaty w wierzenickim kościele, gdzie mieści się Krypta Cieszkowskich.

*Pamięć jest skarbnicą
i strażnikiem wszystkich rzeczy.*

CYCERON

